

ELOISA JAMES

ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο σε μια ιδιαίτερη,
εκκεντρική και πολύ διασκεδαστική ομάδα γυναικών
που ονομάζεται Οι Δούκισσες. Έχουν φωτίσει τη ζωή μου
με το γέλιο τους. Σας ευχαριστώ, εξοχότατες!*

Ένα

2 Μαΐου 1824

Οδός Κάρτσον 20, Λονδίνο

Οικία του κόμη Γκίλκριστ

Όποτε ήταν δυνατόν, ο Γκόουαν Στόουτον του Κράγκιεβαρ, δούκας του Κίνρος και αρχηγός της πατριάς των Μακόλεϊ, απέφευγε τους χώρους που συνωστιζόνταν οι Άγγλοι. Ήταν όλοι πολυλογάδες κουτσομπόληδες με πιο πολύ κερύ σι' αφτιά τους παρά μυαλό στο κεφάλι τους, όπως έλεγε ο πατέρας του.

Παρόλο που ο Σαίξπηρ το είχε πει πρώτος.

Ωστόσο βρισκόταν εδώ, σε μια αίθουσα χορού στην καρδιά του Λονδίνου, αντί να ψαρεύει σε κάποιο ποτάμι στη Σκοτία όπως θα ήθελε. Ήταν ένα δυσάρεστο αλλά αναπόφευκτο γεγονός της ζωής –ή τουλάχιστον της δικής του ζωής– ότι το ψάρεμα συζύγου ήταν πιο σημαντικό από το ψάρεμα σολομού.

Μόλις ανακοινώθηκε η άφιξη του, ένα τσούρμιο νεαρές γυναίκες με αστραφτερά χαμόγελα άρχισαν να πλησιάζουν προς το μέρος του. Του φαίνονταν όλες δυσκοίλιες, παρόλο που τα χαμόγελα πιθανότατα ήταν μια αυτόματη αντίδραση στον τίτλο του. Άλλωστε ήταν ένας ανύπαντρος αριστοκράτης σε καλή φυσική κατάσταση. Και με μαλλιά, πιο πολλά μαλλιά από τους περισσότερους Άγγλους. Για να μην ανέφερε τον πύργο.

Οι οικοδεσπότες, ο κόμης και η λαίδη Γκίλκριστ, περίμεναν στη βάση της σκάλας, έτσι οι νεαρές κυρίες δεν όρμησαν αμέσως. Ο Γκόουαν συμπαθούσε τον Γκίλκριστ – ήταν αυστηρός αλλά δίκαιος και είχε ένα βλοσυρό βλέμμα που ήταν σχεδόν σκοτσέζικο. Ενδιαφέρονταν και οι δύο για τα οικονομικά θέματα, σε αντίθεση με τους περισσότερους αριστοκράτες, και ο κόμης ήταν εξαιρετικός επενδυτής. Καθώς ο Γκόουαν ήταν διοικητής της τράπεζας της Σκοτίας και ο Γκίλκριστ είχε την ίδια θέση στην τράπεζα της Αγγλίας, αλληλογραφούσαν συχνά τα δύο τελευταία χρόνια, αν και είχαν ιδωθεί ελάχιστα φορές.

«Εξοχότατε, να σας συστήσω τη σύζυγό μου», είπε ο Γκίλκριστ τραβώντας μπροστά την κόμησσα. Έκπληκτος, ο Γκόουαν συνειδητοποίησε ότι η κόμησσα ήταν αρκετά νεότερη από τον σύζυγό της, ούτε τριάντα καλά καλά. Επιπλέον είχε αισθησιακά σαρκώδη χείλη και το ροζ μεταξωτό κορσάζ αναδείκνυε τα πλούσια στήθη της. Έδειχνε να είναι από εκείνες τις αριστοκράτισσες που μιμούνταν το ντύσιμο και τους τρόπους των χορευτριών της όπερας.

Ο Γκίλκριστ, από την άλλη, θύμιζε αυστηρό εκκλησιαστικό επίτροπο. Δεν ήταν ένα αρμονικό ταίριασμα. Οι σύζυγοι έπρεπε να έχουν ταίριαστη ηλικία και ενδιαφέροντα.

Η κόμησσα του μιλούσε για τη θετή κόρη της, την Ίντιθ, έτσι ο Γκόουαν υποκλίθηκε και εξέφρασε τον ενθουσιασμό του που θα γνώριζε τη νεαρή κυρία.

Ίντιθ, τι απαίσιο όνομα.

Ταίριαζε σε μια γυναίκα με μεγάλη γλώσσα. Μια βαρετή γυναίκα με πεταχτά αφτιά· μια Αγγλίδα.

Χωρίς προειδοποίηση, η λαίδη Γκίλκριστ γλίστρησε το χέρι της κάτω από τον αγκώνα του ώστε να τη συνοδεύσει στη διπλανή αίθουσα. Με το ζόρι συγκράτησε έναν μορφασμό. Όταν

ήταν μικρός, οι υπηρέτες τον τριγύριζαν συνέχεια, του έφτιαχναν τα ρούχα, του άγγιζαν τον λαιμό, του σκούπιζαν το στόμα. Όμως από τότε που έγινε δεκατεσσάρων, είχε πάψει να υφίσταται αυτή την υπερβολική οικειότητα, εκτός κι αν ήταν απολύτως αναγκαίο.

Επειδή περνούσε πολύ λίγο χρόνο μόνος του, φρόντιζε να υψώνει ένα τείχος ανάμεσα σ' εκείνον και τον κόσμο. Δεν λυπόταν για την έλλειψη ιδιωτικότητας, αφού πίστευε ότι, για παράδειγμα, θα ήταν χάσιμο χρόνου να ντύνεται χωρίς να εκμεταλλευτεί αυτόν τον χρόνο για να ακούσει την αναφορά του γραμματέα του. Κι αν κάτι μισούσε ο Γκόουαν ήταν το χάσιμο χρόνου.

Κατά τη γνώμη του, ο χρόνος χανόταν από μόνος του. Και πολύ σύντομα, από το πουθενά, σωριαζόσουν νεκρός και όλες οι στιγμές σου χάνονταν.

Θα ήταν μεγάλη ανοησία να υποθέσει κάποιος ότι οι στιγμές ήταν άπειρες και ατελείωτες, πράγμα που ήταν –κατά τη γνώμη του– αυτό ακριβώς που έκαναν όσοι χασομερούσαν στην μπανιέρα ή τεμπέλιαζαν για ώρες διαβάζοντας ποίηση. Ήταν στη φύση του να κάνει συγχρόνως όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα και του είχε γίνει συνήθεια.

Ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν και ο αποψινός χορός: Πριν από τη συνάντηση που θα είχε την επόμενη μέρα με κάποιους τραπεζίτες στο Μπράιτον, ήθελε να ρωτήσει τη γνώμη του Γκίλκριστ σχετικά με την έκδοση του χαρτονομίσματος της μιας λίρας. Ο Γκίλκριστ έδινε έναν χορό στον οποίο θα παρευρίσκονταν νεαρές κυρίες. Ο Γκόουαν ένιωθε μια έντονη –αλλά όχι απεγνωσμένη– ανάγκη να βρει σύζυγο.

Μ' έναν σμπάρο δύο τρυγόνια, λοιπόν. Θα προτιμούσε τρία ή τέσσερα τρυγόνια, αλλά κάποιες φορές έπρεπε να αρκείται σε λιγότερα.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι η αίθουσα ήταν γεμάτη Αγγλίδες, και είχε αποφασίσει ότι ήταν κακή ιδέα να παντρευτεί μία από αυτές. Ήταν αλήθεια ότι ένας Σκοτσέζος αριστοκράτης είχε καλούς λόγους για να δεθεί με μία από τις σπουδαίες αγγλικές οικογένειες.

Όμως ήταν επίσης αλήθεια ότι μια Αγγλίδα ήταν αναγκαστικά *Αγγλίδα*.

Ήταν μια σκληρή φάρα, όπως ήξεραν όλοι. Οι αριστοκράτισσες δεν έκαναν τίποτα εκτός από το να πίνουν ατελείωτα φλιτζάνια τσάι και να διαβάζουν μυθιστορήματα, ενώ οι Σκοτσέζες διαχειρίζονταν κτήματα με χίλια πρόβατα και συγχρόνως μεγάλωναν τέσσερα παιδιά.

Η γιαγιά του δούλευε από την ανατολή ως τη δύση χωρίς να παραπονιέται ποτέ. Το διάβασμα, έλεγε, έπρεπε να αποσκοπεί στη βελτίωση του νου. Εννοούσε τη Βίβλο και τα έργα του Σαίξπηρ και δοκίμια του Μονταίν όταν ήθελε κάτι πιο εύπεπτο. Η αείμνηστη μνηστή του ήταν τέτοια γυναίκα, όπως ήταν λογικό αφού η γιαγιά του είχε κανονίσει τον γάμο. Η δεσποινίς Ρόζαλιν Πάρτριτζ είχε πεθάνει από έναν πυρετό που είχε κολλήσει κατά τις επισκέψεις της σε φτωχούς. Η αρετή δεν είχε ανταμειφθεί στην περίπτωση της.

Ο Γκόουαν πίστευε ότι η συνέπεια ήταν το πιο σημαντικό χαρακτηριστικό σε μια μέλλουσα σύζυγο (εκτός από τα προφανή – να είναι όμορφη, αγνή και καλοαναθρεμμένη). Η μέλλουσα δούκισσα του Κίνρος δεν μπορούσε να είναι από εκείνες που σπαταλούν τον χρόνο τους.

Η λαίδη Γκίλκριστ τον είχε σύρει μέσα από την αίθουσα χορού και τώρα τον οδηγούσε σε ένα μικρότερο δωμάτιο. Μια γρήγορη αναγνωριστική ματιά αποκάλυψε ότι κανένας από τους ανύπαντρους άντρες που ήταν παρόντες δεν είχε μεγαλύτερο τίτλο ή

περιουσία από εκείνον. Άλλωστε σε ολόκληρο το Λονδίνο υπήρχαν μόνο τρεις ανταγωνιστές.

Έτσι, όταν επέλεγε τη μέλλουσα σύζυγό του, δεν θα σπαταλούσε χρόνο φλερτάροντάς την. Ο γάμος ήταν ένα αγαθό όπως όλα τα άλλα και, όταν έβρισκε τη σωστή υποψήφια, απλώς θα φρόντιζε να κάνει καλύτερη προσφορά από τους ανταγωνιστές του.

Η κόμησσα τον οδήγησε σε μια γωνία και σταμάτησε μπροστά σε μια κοπέλα την οποία του σύστησε ως θετή κόρη της.

Ήταν μία από εκείνες τις στιγμές που χωρίζουν το παρόν από το παρελθόν κι αλλάζουν για πάντα το μέλλον.

Η λαίδη Ίντιθ δεν ανήκε σε αυτή την αποπνικτική αίθουσα χοροϋ. Είχε πάνω της κάτι απόκοσμο, σαν να ονειρευόταν το σπίτι της κάτω από τον λόφο των νεραϊδών. Τα μάτια της ήταν πράσινα, βαθιά και σκούρα, όπως η λίμνη στην καταϊγίδα.

Είχε υπέροχες καμπύλες και τα μαλλιά της έλαμπαν σαν τα μήλα των Εσπερίδων κάτω από τον ήλιο. Ήταν χτενισμένα σε μπουκλες και μαζεμένα ψηλά, και το μόνο που ήθελε εκείνος ήταν να της τα λύσει και να της κάνει έρωτα πάνω στα ρείκια.

Όμως ήταν το βλέμμα της αυτό που τον σαγήνευσε· συνάντησε το δικό του με μια ευγενική αδιαφορία, μια ονειρική γαλήνη που δεν είχε καμία σχέση με τον φρενήρη ενθουσιασμό με τον οποίο τον αντιμετώπιζαν συνήθως οι νεαρές κυρίες.

Ο Γκόουαν δεν θεωρούσε ότι ήταν επιρρεπής στις σαρκικές απολαύσεις. Πίστευε ότι ένας δούκας δεν είχε το δικαίωμα να υποκύπτει στον πόθο.

Είχε παρακολουθήσει σαστισμένος γνωστούς του άντρες να πέφτουν στα πόδια γυναικών με προκλητικά χαμόγελα και στρογγυλά οπίσθια. Είχε νιώσει οίκτο γι' αυτούς, όπως ένιωθε τώρα και για τον δούκα με τη χυμώδη σύζυγο.

Όμως μόλις αντίκρισε τη λαίδη Ίντιθ, κατάλαβε τη σημασία

του έρωτα και της ποιήσης. Του ήρθε στον νου ένας στίχος που ήταν σαν να είχε γραφτεί για εκείνη τη στιγμή: *Δεν είδα ως την αποεινή αλλού ομορφάδα τόση...*

Τελικά μπορεί ο Σαίξπηρ να ήταν χρήσιμος.

Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα ροδαλά χείλη της λαίδης Ίντιθ. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση σκύβοντας το κεφάλι της. «Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω, εξοχότατε».

Για τον Γκόουαν ήταν λες και η κόμησα είχε χαθεί στην ανυπαρξία. Μάλιστα ολόκληρη η γεμάτη κόσμο αίθουσα έγινε ένα με την ταπετσαρία. «Η χαρά είναι όλη δική μου», είπε, εννοώντας κάθε λέξη. «Θα μου κάνετε την τιμή να χορέψουμε;» πρότεινε απλώνοντας το χέρι του.

Εκείνη δεν ανταποκρίθηκε στη χειρονομία του με έκδηλη προθυμία, αλλά με μια στάση που τον γοήτευσε όσο θα τον είχε απωθήσει η προθυμία. Ήθελε όσο τίποτα άλλο να κάνει αυτά τα μάτια να λάμπουν για εκείνον, να δει στο βλέμμα της τον θαυμασμό, ακόμα και τη λατρεία.

Έγειρε πάλι το κεφάλι της και έπιασε το χέρι του. Ένωσε το άγγιγμά της καυτό κάτω από τα γάντια τους και ήταν σαν να ζέσταινε ένα κομμάτι του που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν παγωμένο. Αντί να πιναχτεί, ένωσε την επιθυμία να την τραβήξει κοντά του.

Όταν βρέθηκε στην αίθουσα χορού και μέσα στην αγκαλιά του, η Ίντιθ χόρεψε με μια χάρη που θύμιζε τα κύματα της θάλασσας. Και παρέμεινε σιωπηλή.

Ο χορός τους απομάκρυνε και τους έφερε πάλι κοντά. Είχαν φτάσει στην άκρη της σειράς, όταν ο Γκόουαν συνειδητοποίησε ότι δεν είχαν ανταλλάξει ούτε λέξη. Δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποιον που να είχε μείνει έτσι σιωπηλός κοντά του, όμως εκείνη έδειχνε να μην έχει καμία ανάγκη, καμία επιθυμία να του μιλήσει. Κι όμως αυτή ήταν η πιο άνετη σιωπή της ζωής του.

Ένωθε βαθιά έκπληξη.

Γύρισαν και άρχισαν να κατευθύνονται πάλι προς την άλλη άκρη του δωματίου. Προσπάθησε να σκεφτεί κάτι να πει, αλλά δεν του ερχόταν τίποτα. Ήταν άριστος στην τέχνη της ευγενικής συζήτησης. Μπορούσε να κάνει ένα ολόκληρο σαλόνι γεμάτο ανθρώπους που ένιωθαν αμήχανοι από την παρουσία του να νιώσουν άνετα με λίγες προσεκτικά επιλεγμένες λέξεις.

Όμως η εμπειρία του του είχε διδάξει ότι οι νεαρές κυρίες δεν χρειάζονταν παρότρυνση. Συνήθως χαμογελούσαν υπερβολικά κι έστελναν μηνύματα με τα λαμπερά βλέμματά τους ενώ από τα χείλη τους έβγαιναν ανοησίες.

Ο Γκόουαν δεν ήταν ανόητος. Καταλάβαινε ότι η ζωή τον είχε φέρει προ τετελεσμένου γεγονότος. Όλα πάνω στην Ίντιθ ήταν εξαιρετικά: η συντροφική σιωπή της, η γαλήνη της, το σαγηνευτικό πρόσωπό της, ο τρόπος που χόρευε λες και τα πόδια της δεν άγγιζαν το πάτωμα.

Θα γινόταν η ιδανική δούκισσα του Κίνρος. Φανταζόταν ήδη τα πορτρέτα που θα παράγγελλε: ένα μόνο με τη δούκισσα και, αργότερα, άλλο ένα με τους τέσσερίς τους –ή τους πέντε τους, θα άφηνε εκείνη να αποφασίσει πόσα παιδιά θα αποκτούσαν– για να το κρεμάσουν πάνω από το τζάκι στο μεγάλο σαλόνι.

Ο χορός τέλειωσε και ακούστηκαν οι πρώτες νότες ενός βαλς. Η λαίδη Ίντιθ υποκλίθηκε.

«Θα χορέψετε πάλι μαζί μου;» Η φωνή του δεν είχε τον συνηθή αδιάφορο τόνο.

Σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε, μιλώντας για πρώτη φορά από τη στιγμή που είχαν αρχίσει να χορεύουν. «Φοβάμαι ότι έχω υποσχεθεί αυτόν τον χορό στον λόρδο Μπέκγουιθ...»

«Όχι», δήλωσε, παρόλο που δεν είχε φερθεί ποτέ ξανά με τόσο αγένεια.

«Όχι;» είπε γουρλώνοντας ελαφρώς τα μάτια της.
«Χορέψτε μαζί μου».

Της άπλωσε το χέρι του. Για μια στιγμή εκείνη δίστασε, αλλά μετά έβαλε το χέρι της στο δικό του. Προσεκτικά, σαν να προσπαθούσε να εξημερώσει ένα πουλί, έβαλε το άλλο χέρι του στη μέση της.

Ποιος θα πίστευε ότι όλες εκείνες οι ρομαντικές ανοησίες για τα καυτά αγγίγματα ήταν αλήθεια;

Καθώς χόρευαν, ο Γκόουαν συνειδητοποίησε ότι τους κοίταζαν όλοι. Ο δούκας του Κίνρος χόρευε δύο διαδοχικούς χορούς με την κόρη του Γκίλκριστ. Μέχρι το πρωί τα νέα θα είχαν κάνει τον γύρο του Λονδίνου.

Δεν τον ένοιαζε. Η καρδιά του χτυπούσε στον ίδιο ρυθμό με τη μουσική, ενώ την παρατηρούσε προσεκτικά, εξετάζοντας ένα ένα τα χαρακτηριστικά της. Ήταν υπέροχη. Τα χείλη της είχαν μια φυσική καμπύλη, σαν να συγκρατούσαν ένα φιλή ή ένα χαμόγελο που δεν είχε χαρίσει ποτέ.

Τα πόδια τους κινούνταν σε απόλυτη αρμονία με τη μουσική. Ο Γκόουαν δεν είχε χορέψει ποτέ καλύτερα. Χόρευαν το βαλς σαν σπίθες που πετάγονταν από τη φωτιά, χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα.

Σκέφτηκε ότι οι λέξεις δεν ήταν απαραίτητες. Συνομιλούσαν χορεύοντας.

Άλλη μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του· δεν είχε συνειδητοποιήσει ποτέ ότι ένιωθε μοναξιά, όχι μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Όταν έσβησαν και οι τελευταίες νότες, υποκλήθηκε στην παρτενέρ του και γυρίζοντας έπεσε πάνω στον λόρδο Μπέγκουιθ που περίμενε.

«Δούκα», είπε ο Μπέγκουιθ και ο τόνος του ήταν ψυχρός, «νομίζω ότι δεν καταλάβατε πως αυτός ο χορός ήταν δικός μου».

Πρόσφερε στη λαίδη Ίντιθ το μπράτσο του με το ύφος κάποιου που τον είχαν αδικήσει.

Εκείνη στράφηκε στον Γκόουαν αποχαιρετώντας τον με ένα χαμόγελο και πέρασε το χέρι της μέσα από του Μπέκγουιθ.

Ο Γκόουαν καιγόταν από ανυπομονησία. Ήταν Σκοτσέζος, δεν άντεχε αυτές τις ευγένειες, όχι ανάμεσα σε έναν άντρα και μια γυναίκα. Ήθελε να της δείξει τι ένιωθε, να την τραβήξει πίσω από μια κολόνα, να την κλείσει στην αγκαλιά του και να τη φιλήσει.

Όμως δεν ήταν δική του... ακόμη. Και μέχρι να γίνει ήταν αναγκασμένος να σέβεται τους κανόνες. Κοίταζε τη μέλλουσα σύζυγό του να χορεύει με τον υποκόμη.

Ο Γκόουαν ήταν πιο πλούσιος από τον Μπέκγουιθ. Και πιο όμορφος. Εκτός και αν στην Ίντιθ άρεσαν οι κοκαλιάρηδες. Δεν την είχε δει να τον κοιτάζει με επιθυμία.

Βέβαια κανείς δεν ήθελε μια απροκάλυπτα αισθησιακή γυναίκα. Ο παππούς του είχε γνωρίσει τη γιαγιά του σε ένα επίσημο δείπνο και είχε καταλάβει αμέσως ότι θα γινόταν η επόμενη δούκισσα παρόλο που ήταν μόνο δεκαπέντε χρονών και πολύ συνεσταλμένη για την ηλικία της. Κανείς δεν ήθελε η μέλλουσα –πόσο μάλλον η τωρινή– δούκισσά του να λαχταράει άλλους άντρες.

Ο Γκόουαν αποφάσισε ότι θα επέστρεφε το πρωί για μια επίσκεψη. Στην Αγγλία ήταν μέρος της διαδικασίας του φλερτ: Την επισκεπτόσουν τρεις τέσσερις φορές, την καλούσες να πάτε μια βόλτα και μετά ζητούσες το χέρι της από τον πατέρα της.

Όταν τακτοποίησε αυτό το θέμα στο μυαλό του, έφαξε να βρει τον κόμη για να συζητήσουν το θέμα της έκδοσης των χαρτονομισμάτων. Μόλις τελείωσαν τη δουλειά, ο Γκόουαν είπε: «Θα περάσω το πρωί να επισκεφτώ την κόρη σου πριν πάω στο Μπράιτον για να μεταφέρω τα συμπεράσματά μας στην τράπεζα του Πόμφρι».

Διέκρινε επιδοκιμασία στα μάτια του κόμη. Προφανώς ο λόγος που τον είχε καλέσει στον χορό δεν είχε καμία σχέση με το αν η κυβέρνηση θα αντικαθιστούσε τα χαρτονομίσματα με χρυσά νομίσματα.

Ο Γκόουαν δεν χόρευε με καμία άλλη εκείνο το βράδυ. Δεν είχε καμία επιθυμία να το κάνει και σίγουρα δεν ήθελε να κάθεται στην άκρη της αίθουσας και να βλέπει την Ίντιθ να χορεύει με άλλους. Και μόνο η σκέψη έκανε το σαγόνι του να σφίγγεται.

Η ζήλια ήταν η καταστροφή των συμπατριωτών του. Ήταν η σκοτεινή πλευρά της μεγαλύτερης αρετής τους – της αφοσίωσης. Ένας Σκοτσέζος μένει αφοσιωμένος ως τον θάνατο. Σε αντίθεση με τους άστατους Άγγλους συζύγους, δεν θα απατούσε ποτέ τη γυναίκα του πέφτοντας σε άλλα κρεβάτια.

Ο Γκόουαν ήξερε ότι ήταν ένας κτητικός μπάσταρδος που έβαζε την αφοσίωση πάνω απ' όλα. Δεν θα άντεχε να βλέπει την Ίντιθ να πηγαίνει από άντρα σε άντρα πριν φορέσει στο δάχτυλό της ένα δαχτυλίδι που θα δήλωνε σε όλο τον κόσμο ότι ήταν δική του.

Βέβαια θα ήταν ακόμα καλύτερα να αφήσει το αποτύπωμα του στην καρδιά της.

Ήταν χάσιμο χρόνου να κάθεται και να αγριοκοιτάζει τους θαυμαστές της Ίντιθ, και ο Γκόουαν ήταν φειδωλός με τον χρόνο. Αντ' αυτού πήγε σπίτι και έγραψε ένα μήνυμα στον δικηγόρο του στο Λονδίνο, τον Τζελβς. Του ανέφερε ότι σκόπευε να παντρευτεί σύντομα και του ζήτησε να συντάξει ένα συμφωνητικό και να του το παραδώσει το επόμενο πρωί.

Καθώς αυτή η δουλειά θα τον κρατούσε ξύπνιο όλη νύχτα, ο Γκόουαν σκέφτηκε ότι έπρεπε να θυμηθεί να του δώσει επιπλέον αμοιβή.

Σηκώθηκε τα ξημερώματα και δούλεψε αρκετές ώρες. Ο ύπνος δεν τον είχε κάνει να αλλάξει γνώμη για τη λαίδη Ίντιθ – όχι ότι

θυμόταν να έχει αλλάξει ποτέ γνώμη για κάτι σοβαρό αφού είχε πάρει την απόφασή του. Όταν έφτασε ο κατάκοπος Τζελβς, πέρασαν μια ώρα εξετάζοντας το γαμήλιο συμφωνητικό. Συνέταξαν μαζί το έγγραφο και ο Τζελβς υπέδειξε διστακτικά ότι ίσως ήταν υπερβολικά γενναιόδωρο.

«Η λαίδη Ίντιθ θα γίνει η δούκισσά μου», είπε ο Γκόουαν με ψυχρό βλέμμα. «Θα είναι το καλύτερο μισό μου. Γιατί να φανώ φειδωλός με αυτά που θα κληρονομήσει μετά τον θάνατό μου ή που θα απολαύσει όσο ζω; Εμείς οι Σκοτσέζοι δεν φερόμαστε στις γυναίκες με ασέβεια όπως συνηθίζεται στην Αγγλία. Ακόμα κι αν το μοναδικό παιδί που θα αποκτήσουμε θα είναι μια κόρη, αυτή η κόρη θα κληρονομήσει το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μου».

Μάλλον είχε αρχίσει να δείχνει τα δόντια του, γιατί ο Τζελβς ξεροκατάπτε και κούνησε το κεφάλι του.

Ανάθεμα, ο Γκόουαν είχε καθυστερήσει. Σε δύο ώρες το αργότερο έπρεπε να έχει φύγει από το Λονδίνο, αφού στο Μπράιτον τον περίμενε ένα τραπέζι γεμάτο τραπεζίτες. Έδωσε εντολή στη συνοδεία του να ακολουθήσει με μια δεύτερη άμαξα και στον αμαξά του να κατευθυνθεί στο σπίτι του Γκίλκριστ στην οδό Κάρτσον.

Ο μπάτλερ των Γκίλκριστ πήρε το πανωφόρι του, τον ενημέρωσε ότι η κόμησσα και η λαίδη Ίντιθ δεν θα αργούσαν να δουν τους επισκέπτες τους και ανοίγοντας την πόρτα τον οδήγησε σε ένα μεγάλο και επιβλητικό σαλόνι που εκείνη τη στιγμή θύμιζε λέσχη για κυρίους.

Παντού υπήρχαν άντρες που συζητούσαν γελώντας, έχοντας μαζί τους ανθοδέσμες. Ήταν απίστευτο, αλλά σε μία γωνία κάποιοι έπαιζαν διακριτικά χαρτιά. Γνώριζε μόνο τους μισούς. Είδε τον Μπέκγουιθ, που φορούσε ένα πορτοκαλί σακάκι με

φανταχτερά κουμπιά, και τον λόρδο Πίμρουζ-Φίνσμπερι, που δεν διέθετε κάποιον σημαντικό τίτλο αλλά του ανήκε ένα μεγάλο μέρος της Μέριλμπον. Κρατούσε στα χέρια του ένα λεπτεπίλεπτο μπουκετάκι με βιολέτες.

Ο Γκόουαν μετάνιωνε που δεν είχε σκεφτεί να στείλει κάποιον στο Κόβεντ Γκάρντεν για να αγοράσει τριαντάφυλλα ή κάτι τέτοιο.

«Αν θέλετε να καθίσετε με τους υπόλοιπους επισκέπτες, εξοχότατε», είπε ευγενικά ο μπάτλερ, «σύντομα θα σερβίρω αναψυκτικά».

Αντ' αυτού ο Γκόουαν έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς την είσοδο.

«Ή ίσως θα θέλατε να αφήσετε την κάρτα σας», είπε ο μπάτλερ ακολουθώντας τον.

«Αυτό που θέλω να κάνω είναι να μιλήσω στον λόρδο Γκίλκριστ. Πότε έκανε το ντεμπούτο της η λαίδη Ίντιθ;» ρώτησε απερίφραστα.

Τα φρύδια του μπάτλερ υψώθηκαν, αλλά συγκρατήθηκε. «Χτες το βράδυ έκανε την πρώτη εμφάνισή της στην καλή κοινωνία», αποκρίθηκε.

Ο Γκόουαν δεν ήταν ο πρώτος άντρας που είχε φανταστεί την Ίντιθ στο πλευρό του μόλις την είδε.

Αλλά τώρα καταλάβαινε για ποιον ακριβώς λόγο τον είχε καλέσει ο Γκίλκριστ στον χορό· η πρόσκληση περιλάμβανε και το χέρι της κόρης του. Δεν θα υπήρχε ανταγωνισμός αν αποφάσιζε να δεχτεί τη σιωπηλή προσφορά του κόμη.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον λόρδο, αν είναι διαθέσιμος». Δεν το ζήτησε. Ο Γκόουαν δεν ζητούσε, απαιτούσε. Δεν είχε σημασία, αφού έπαιρνε πάντα αυτό που ήθελε. Και το να ζητάς είχε κάτι το αναξιοπρεπές.

Οι δούκες, κατά τη γνώμη του, δεν ζητούσαν.

Δήλωναν.

Είχε την αίσθηση ότι δεν θα χρειαζόταν να ζητήσει ούτε το χέρι της λαίδης Ίντιθ.